

Tesavoureringen var oprigtig, blev Lavalette derpaa kaldt tilbage. Nogle Maaneder efter sin hjemkomst udnævntes han til Senator, hvilket i Regelen er en Retraitestilling, og i Almindelighed betragtede man ogsaa hans Carriere som afsluttet med denne Udmærkelse; men i 1860 sendtes han atter til Constantinopel, og det følgende Aar overtog han Gesandtskabsposten i Rom, hvor han første Gang tildrog sig almindelig Opmærksomhed. Thouvenel, som dengang var Udenrigsminister i Frankrig, havde gjort sig til Opgave at tilvejebringe en Løsning af det romerske Spørgsmaal, hvorved Italiens nationale Krav skulde tilfredsstilles og Paven's Uafhængighed som den katolske Kirkes Overhoved sikres. Programmet var, at Paven skulde residere i Vaticanet under Kongen af Italiens Beskyttelse, og til dette Program sluttede Lavalette sig med Liv og Sjæl. Efter mange frugtesløse Forhandlinger med den pavelige Regering skrev Gesandten til Thouvenel, at der ikke gaves nogen anden Udvei end at løse det romerske Spørgsmaal uden Paven og trods Paven, og Udenrigsministeren sluttede sig til ham; men Keiser Napoleon vægrede sig ved at gaae saa vidt, og Begge indgave paa Grund heraf deres Demission. I 1865 udnævntes Marquis de Lavalette til Indenrigsminister, en Post, der under det franske Keiserdømme ikke er meget tiltalende og lidet flittet til at skaffe Popularitet, da den medfører en uafbrudt Kamp med de antidynastiske Partier; men før ham herskede der uafbrudt en velvillig Stemning, som fra alle Sider udtalte sig, da han traadte af. Hans Administration faldt i Pressevillkaarlighedens sidste Periode, og han skulde forberede den nye Tilstand, hvilket han gjorde med saa megen Liberalitet, at den franske Presse neppe nogenstunde har virket under gunstigere Forhold i det andet Keiserdømmes Tid, ikke engang efter den nye Presfelovs Indførelse. Ogsaa Keiseren var tilfreds med Ministerens Optræden, idet han udnævnte ham til Medlem af Geheimeraadet, da han i 1867 søgte om sin Afsked af den ovenfor anførte Grund. I forrige Aaened overtog han Udenrigsministeriet ifødetfor Marquis de Moustier, og kort efter indtog han Prespladsen som Præsident i en europæisk Conference.

Naar man nu efter dette Tilbageblik paa Marquis de Lavalettes Fortid spørger, hvilken Politik han vil følge i Dieblikkets store Spørgsmaal, saa begynder man igjen, hvor man slap. Han er en varm Patriot, en hengiven Tilhænger af Keiseren, og han vil derfor ikke taale, at Frankrig, som har fuldbendt sine storartede Rustninger, kommer i en ydmygende Stilling. Men hvilke Midler vil han vælge, og hvilken Gank vil han tage fat i? Hvor forskjellige Sillinger han end har beklædt, er det dog fornemmelig i Orienten, at han har virket, og herhen er det jo ogsaa, at alle Regeringers Opmærksomhed for Dieblikket er stærkest hændragen. Hovedsagen er og bliver dog Frankrigs Stilling til Preussen. Her haves der et Afsigt, som bærer hans Navn og i sin Tid vakte umaadelig Opsigt, nemlig Circulairet af 16de September 1866. Efterat Drouyn de Lhuys var gaaet af, fungerede Indenrigsminister Lavalette midlertidigt som Udenrigsminister, indtil Marquis de Moustier, som dengang var i Constantinopel, kunde overtage den ledige Portefeuille, og det faldt da i Lavalettes Lod at sætte sit Navn paa det mærkelige Circulaire, der mindre var henvendt til Udlandet end til det franske Folk, for hvilket Napoleon III trods de indtraadte Skuffelser vilde forsvare sin Politik. Afsigten var mere et Defensionsindlæg end et Program for Fremtiden, det var et reent Situationsmaleri, i hvilket der med stort Talent var udhævet alle de Lyssider, som det paa nogen Maade var muligt at drage frem, medens Styggeliderne vare forbigaaede, og med Hensyn til Fremtiden gaves der kun ubestemte Antydninger af, hvad Frankrig maatte opnaae, for at Ligevagten kunde blive gjenoprettet. Preussens umaadelige Udvidelse fremstillede som en Fordeel for Frankrig og et Held for det øvrige Europa, idet der især lagdes Vægt paa, at Østerrig var traadt ud af det tydske Forbund, og at Resten af Tydskland var bleven deelt i to Dele, som stilles ved Main. Hvor lidet dette Raisonnement var alvorligt meent, viste sig ikke længe efter under den lugembourgske Strid, da Frankrig netop støttede sin Fordring om Ræstningen Lugembourgs Rømming af de preussiske Tropper paa den Betragtning, at der ifødetfor det gamle, reent defensiv tydske Forbund var traadt en ny Organisation, hvorved en aggressiv Militairstat var bleven Herre over Tydsklands Kræfter. Skjøndt Circulairet saaledes anerkjendte Resultaterne af Krigen i 1866, fremhævede det dog paa den anden Side i stærk Udtryk Nødvendigheden af overordnede Rustninger. Det naaede sin dobbelte Hensigt, at sætte Frankrig istand til foreløbig at leve i Fred med Preussen og at bringe det franske Folk til at indjæe Nødvendigheden af de Offere, som Rustningerne vilde kræve af det. Heri laa dets egentlige Betydning, og med dette Maal for Die vare de forskellige Udtalelser afpassede. Der kan nu kun herse een Mening om, at Frankrig langtfra betragter Preussens Udvidelse som en Fordeel, men tværtimod anseer det for en Livsopgave at raade Bod paa Folgerne af den Passivitet, hvortil Undervurderingen af Preussens Kræfter forledte det. Paa den anden Side behøvede man ikke Circulairets

forblommede Betydninger for at vide, at det andet Keiserdømme, siden det satte Frankrig i Besiddelse af dets naturlige Grændser ved Alperne, har arbejdet paa at udvide det i Retning af Rhinen. De Forslag, som Drouyn de Lhuys gjorde Preussen efter dets Seir ved Sadowa, vidne tydeligt nok herom og give en tilstrækkelig Forestilling om, hvad Frankrig vilde have forlangt, dersom Preussen var blevet flaaet, og hvad det vil forlange, naar det i en Krig med Preussen har Lykken med sig, hvorom den franske Hær ingen Tvivl nærer. Den samme Modsigelse, som herskede i Circulairet, har siden været karakteristisk for Frankrigs Holdning, idet en fredelig Politik er gaaet Haand i Haand med Rustningerne. Det er Afslutningen af denne Overgangstilstand, der længe er bleven imødeføet, og da det var under Lavalettes midlertidige Ministerium, at Modsigelsen bragtes i System og bebudedes, vilde det ikke være mere end billigt, om Keiseren havde overdraget til ham at løse de mærkelige Gaader, som Circulairet gav det politiserende Publicum at speculere over. Naar Oplysningen er god, vil der ingen Anledning være til at beklage sig over, at den lod vente saa længe paa sig.

Hawleigh til Hawleigh Court.

(Efter det Engelske.)

(Sluttet.)

Marlene gik, og den smukke, tilbageholdne Pige udviklede sig til en yndig, selvbeherstende Kvinde. Mrs. Mayne var død, hendes andre Døtre vare gifte, og Isabel og hendes Søder var Præstegaardens eneste Beboere. Hun havde fuldkomment overvundet den Modgang, som havde kastet en Skygge over hendes tidlige Ungdom, og kunde nu uden Smerte høre Robert Hawleighs Navn blive nævnet, undtagen forsaavidt hun følte Medlidenskab med ham, fordi hans heftige Lidenskab forværkede hans mangfoldige gode Egenskaber.

Heresædet var endnu overladt til nogle faa Ejeneres Omfarg; thi Lady Hawleigh vilde ikke vende tilbage. Robert var endnu udenlands; Rygtet sagde, at han havde ægtet en rig Pige, paa Grund af hendes Lighed med hans første Kjærlighed, og dersom man kunde fæste Lid til hvad en hjemvendt Guldgrover meddeelte, havde Percy gjort uhyre Lykke i Australien, hvor han var agtet og elsket af Enhver.

Det var en paafaldende Nyhed for Isabel, en Dag da hun vendte tilbage fra Landsbyhølen, at der var sendt Bud efter hende fra Herresædet. Sir John var bleven ramt af et apoplektisk Anfælde. Han havde paastaet at ville bringes hjem for at døe, og var saa utaalmodig efter at see hende, at Mrs. Pearce havde affendt et Bud for paatrængende at bede Miss Mayne om at komme stieblikkelig, for at det ikke skulde blive for seent.

Det forekom Isabel som en Drøm, atter at betræde Huset. Alt var netop saaledes, som da hun sidst gik igjennem den lange Række Værelser; endog det Arbejdsbord, som var helliget hendes Brug, stod i Hjørnevinduet, som hun havde forladt det, og Lady Hawleigh, en Smule ældre og lidt mere naraglig, sad i det samme lune Hjørne, indhyllet i sine Shawler, læsende en fransk Novelle, hvilken hun lagde fra sig, idet hun med et kjælet Smil ønskede Isabel velkommen, som om det kun var nogle faa Timer siden de vare blevene stulte ad.

Det var tydeligt, at det var paa det Yderste med Sir John; Eggdommen havde afkræftet ham i den Grad, at det varede nogen Tid, inden han kunde kjende sin medynksfulde Gjest.

„Hvem sagde De det var, Pearce?“ spurgte han gjentagne Gange. „Miss Mayne — hvem er Miss Mayne?“

„De har et Budskab, som De ved hende vil sende til Percy,“ sagde den gamle Dame, „til Deres Søn Percy.“

Hans onvante Blik syntes at vise et Glimt af tilbagevendende Bevidsthed. „Er det Isabel, lille Isabel! Ja nu seer jeg det. Gud velsigne Dig, mit kjære Barn! Jeg vidste ikke, førend Pearce sagde mig det, hvad Grunden var til din . . . din . . .“

„Lad os ikke tænke paa det nu, kjære Sir John, det er saa længe siden,“ sagde Isabel. „Vi gjøre bedst i at forsøge paa at glemme det.“

„Glemme! Ja, han glemmer mig,“ sagde Sir John. „Jeg har skrevet til ham og paalagt ham at komme tilbage; men han vil ikke komme, førend jeg er afveien. Han kunde aldrig taale nogen Rival. Nu vel, det er en retfærdig Straf, Jeg var saa stolt af ham, at jeg plejede hans Feil, at jeg forsejnte og bortstødte den kjære Dreng, hvis Hjerte, naar Alt kommer til Alt, var paa sit rette Sted.“

Han sældede nogle Taarer paa Huden, og efter en Stunds Tausked vedblev han: „Percy blev altsaa, inden han tog bort! Og han vilde være vendt tilbage til mig. Han bad om min Velsignelse; men jeg har aldrig vidst det! Jeg, som vilde have givet en Verden for at see ham igjen, og tilstaae, at Feilen snarere var min og Roberts end hans. Godt, godt, det er for seent nu og jeg er en ulukkelig gammel Mand, som maa døe, uden at nogen af mine Børn er hos mig.“

Den En, som jeg kjælede for til han foragtede mig, vil ikke komme, og den Anden kan ikke. Forlad mig ikke, lille Isabel!“

Dette lovede hun, og han smilede taknemmeligt.

„Der er ellers Noget, som jeg gjerne vilde sige Dig, hvad er det nu, Pearce?“

„Budskabet til Mr. Percy, Sir John.“

„O, ja. Tag denne Ring af min Finger, min Kjære; saaledes. Du vil nok bære den, til han kommer tilbage til England, for at see til den gamle Mand's Grav, og siig ham da, at jeg efterlod ham min Velsignelse — det var Alt, hvad jeg havde at efterlade — og at jeg bitterligt fortrød min Uretfærdighed imod ham. Vil Du ikke nok gjøre det?“

„O, saa gjerne!“ svarede hun, „og, kjære Sir, er det ikke muligt, at sende Bud efter Robert?“

„Han er bleven anmodet om at komme,“ hviskede Mrs. Pearce; „men han vil ikke være her betimeligt nok.“ —

Hendes Spaadom gik i Opfyldelse. Sir John svandt hurtigt hen, og han havde i nogle Timer ligget i sin Vigtigste, da den nye Baronets Ekvipage kjørte op ad Alleen.

Isabel længtes ikke efter at see hverken Sir Robert eller Lady Hawleigh, og da hendes Plads i Kirken var stult af en Pille, saae de ikke hinanden før end efter flere Ugers Forløb; hendes forrige Efters Dine vare da fæstede mod Jorden, saa at han gik forbi uden at bemærke hende. Men flygtigt som det Glimt var, hun saae af hans Ansigt, hvilket hun saa godt mindedes, var Forandringen hende dog høist paafaldende. Værkere, mærkere og alvorligere saae han ud, og misfornøjet og ulukkelig.

Mrs. Pearce, som ikke fandt Behag i sin nye Dames herfælgge Væsen, opsigde sin Tjeneste kort efter Sir Johns Død, og modtog med Taknemmelighed en Indbydelse til Præstegaarden, hvor de kom overeens om, at hun skulde udføre Isabels Pligter, medens denne ledsagede en af sine Søstre, som havde været sig, til et Badested paa Sydhyften.

Den gode gamle Huusholderke var glad ved at kunne udtømme sine Minder om svundne Tider for en opmærksom Tilhører, og skjøndt det var en Gjenstand, som Isabel gjerne vilde have undgaaet, var Grunden til Percy Hawleighs Forlegenhed et af de Emner, hun oftest drøiede ved. Hun fortalte om Tvillingbrødrenes Barndom, at Robert, en smuk og sund Dreng, blev forkjælet af sin Stedmoder paa Grund af hans smukke Ydre, og roest af Sir John i Anledning af hans tilbageholdne og satte Væsen, medens hans mindre heldige Broder, svag og plaget af Eggdomme, blev holdt inde i Ammeskuen, eller overladt til Lydens Formynderskab. Men i fjortenaars Alderen rettede Percys Helbred sig; hans af Naturen gode Forstand udviklede sig, og til hans Læreres Forbauselse var han snart ligesaa vidt fremme som Broderen, ja overgik ham endog.

Af Naturen flinsyg, og fordærvet ved at blive føiet, begyndte Robert at afskye den Ungling, som ikke alene berøvede ham Lærernes Roest, men ved sin Munterhed og sit gode Lune vandt Venner, hvor han kom. Vant til at staae paa den bedste Fod med de fattigste paa Eiendommen, bragte hans Bekjendtskab med dem, hvem den mere hovmodige Robert vilde have foragtet at lægge Mærke til, ham bestandigt i Forlegenhed; thi Sir John betragtede Alt, hvad han foretog sig, med sin Yndlingsføns Dine.

I lang Tid fandt den ædelindede Dreng sig taalmodigt i Stikkerier, Spot og Mishandling; men tilsidst gjorde han Modstand, løb bort fra Hjemmet og søgte Tilflugt hos nogle fattige Venner i London. Skjøndt Sir Johns Vrede var stor, kunde den være bleven formildet; men da Robert fremstillede sin Broder som En, hvis lave Tilbeiligheder vilde være en Bancere for deres Navn, lovede den heftige gamle Mand, at han aldrig vilde tilgive en saadan Opjærvel, og affød hele sin Eiendom til Robert.

Hvorledes den forstuede havde været tilbød af alle Hawleighs Undergivne, kunde Mrs. Pearce aldrig blive træt af at fortælle; heller ikke hvor ofte Kjædermesteren og hun selv hemmeligt havde hjulpet ham i hans Bestræbelser for at leve anskændigt. For ham samlede og sparede den gode gamle Kone endnu, i Haab om, at han atter vilde vende tilbage til sit Fædreland.

Isabel tænkte ofte paa disse Meddelelser, medens hun sad ved sin Søsters Leie, eller gik med hende paa Strandbredden. Da Søsteren saae hende saa takfuld, begyndte hun at frygte for, at hendes Helbred led ved det stille Liv, og da Isabel modtog Indbydelse fra Eieren af en smuk Lyssnagt til at gjøre en Satour, paafød Søsteren, at hun skulde tage med de andre af hendes Veninder, som vare Gjesten ombord.

Det var en klar, frisk Morgen og Krydstouren lod til at ville blive behagelig, skjøndt Selskabet var altfor talrigt i Forhold til Fartøiets Størrelse. Isabel, som havde faaet en hyggelig Plads, indaandede Sobrieten og nød i fuldt Maal Touren, da en Stemme tæt ved hende forbausede hende; hun saae sig om og fik Die paa Sir Robert og Lady Hawleigh, som stode tæt ved hende. Det var umuligt at undgaae dem, og hun blev derfor siddende; men skjøndt hun vendte Ansigtet bort, maatte hun høre, hvad de talte om. Og nu erkjendte hun, at Percy var kommen tilbage til England,